

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 11

SIBIU,

15 Martie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ Un număr din foaie costă: Lei 2'50 Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Pentru timpul Postului mare.

Despre puterea căinței. — S'ar putea și diavolul mântui prin căință? — O întâmplare a sf. Antonie cu diavolul.

Viețile sfinților sunt pline cu minunate învățături de mântuire sufletească. Dăm mai jos una luată din viața sf. Antonie:

Un diavol a întreat odată pe un ortac al lui: oare de s'ar pocăi cineva dintre noi, l'ar primi pe el Dumnezeu? Nu de pocăință le ardea diavolilor, ci din ispită și violenție își puseseră această întrebare.

S'au înțeles deci cu unul din ei, să se facă om și să meargă la sf. Antonie să-l ispitească cu această întrebare.

Și ducându-se diavolul cel viclean în chip de om, a început a se tânguî în fața sfântului, zicând: Eu, sfinte Părinte, nu sunt om, ci diavol, pentru mulțimea fărădelegilor mele... și eu cred că iertare voi putea avea numai în cazul dacă Dumnezeu l'ar primi

și pe diavolul întru pocăință și l'ar ierta... Te rog, sfinte Părinte, să te rogi lui Dumnezeu cu deadinsul să-ți arde de l'ar primi pe diavolul întru pocăință ori ba, căci de-l va primi pre el, atunci și eu pot fi mântuit.

Deci rugându-se sf. Antonie, i s'a arătat, noaptea în vis, îngerul Domnului și i-a spus că toată treaba asta, e o ispită a diavolului, »dar tu, Antonie, să nu te tulburi de lucrul acesta, căci el este o minune a lui Dumnezeu, spre folosul celor ce sfârșesc; ca adică să nu se desnădăjduiască păcătoșii, cari fac multe fărădelegi, ci să vie întru pocăință, știind, că de către nici unul nu se întoarce prea bunul Dumnezeu când vine la El«.

L'a învățat apoi îngerul pe sf. Antonie, ce are să-i spună diavolului, când va veni să se »mărturisească«.

Aceasta zicând îngerul către cuviosul Antonie, s'a suit la cer. Iar a doua zi a venit diavolul, și a început de departe a se tânguî, ca și cum plângea în chip de om, și venind la bătrânul s'a închinat. Iar bătrânul, i-a zis: »M'am rugat Domnului Dumnezeului meu, precum ți-am făgăduit, și te

primește întru pocăință, de vei primi cele ce prin mine îți poruncește Stăpânul și Atotputernicul«.

Iar diavolul a zis: »Și care sunt cele ce a poruncit Dumnezeu să le fac?«

Iar bătrânul a răspuns: Ți-a poruncit Dumnezeu ast-fel: Să stai la un loc trei ani nemișcat, privind spre răsărit și strigând ziua și noaptea: *Dumnezeule miluește-mă pre mine răutatea cea veche*, zicând acestea de o sută de ori. Și iarăși de o sută de ori, să zici: *Dumnezeule, miluește-mă pre mine, urâciunea pustiei*; și iarăși de același număr de ori: *Dumnezeule, miluește-mă pre mine înșelăciunea cea întunecată*. Și când le vei face acestea, atunci te vei număra a fi cu îngerii lui Dumnezeu într'aceiași slujbă, în care ai fost și mai înainte.

Iar diavolul îndată lepădând acel înșelător chip al pocăinței, a răs tare și a zis bătrânului: »O, călugăre, eu de-ași fi voit a mă numi însumi răutate veche, urâciune a pustiei și înșelăciune întunecată, apoi din început aș fi făcut-o aceasta, ca să mă fi mântuit. Acum să mă numesc *răutate veche*? Să nu fie aceea; și cine o zice aceasta? Pentru că eu până

acum sunt minunat întru isprăvi și toți temându-se, se supun mie; — și oare aș putea ca eu singur să mă numesc *urâciune a pustiei*, sau *înșelăciune întunecată*? Nici de cum, călugăre, nu, căci încă stăpânesc pre cei păcătoși, și ei mă iubesc; eu în inimile lor sunt, și ei umblă după voia mea; iar ca să fiu rob netrebnic și prost prin pocăință, nu voesc răule bătrân, nu, nu, să nu fie aceea: ca adică din cinstea cea mare, să mă duc într'o necinste ca aceea...«

Acestea zicând și strigând diavolul, s'a făcut nevăzut. Iar bătrânul sculându-se la rugăciune, a mulțumit lui Dumnezeu, zicând: »Cu adevărat ai zis, Doamne, că răutatea veche, nu

poate a fi bunătaie nouă; începătorul răutăților, făcător de bunătaii noi nu se face!

Acestea fraților, nu în deșert ne-am sârguit a le spune vouă, dar ca să știți bunătaiea Stăpânului și milostivirea Sa; căci dacă este gata ca și pre diavolul să-l primească prin pocăință, apoi cu cât mai ales pe om, pentru care și-a vărsat sângele. Ești păcătos? Pocăește-te; iar de nu, apoi mai amar de cât diavolii în veci te vei munci în gheena; nu că ai greșit (pentru că toți greșim, și nimeni nu este fără de păcat, de cât numai unul Dumnezeu), ci de vreme ce n'ai voit să te pocăești și să te rogi Judecătorului mai înainte de sfârșitul tău.

Istorieare mici cu înțeles mare.

Morala bețivului.

Un tată sfătuia pe fiul său să se ferească de minciună, căci — zicea el — »minciuna e respingătoare; ea jighește pe Dumnezeu, care vede și aude toate«.

Totuși această povață frumoasă și creștinească a tatălui, în loc să folosească, mai mult a stricat; și iată cum: După puțin timp fiul întrebă pe tatăl său: »Tată, Dumnezeu vede toate?« Tatăl răspunde: »Desigur Dumnezeu vede tot«. Atunci fiul zise: »Atunci e rău de D-ta, tată, căci desigur Dumnezeu te va fi văzut Dumineca trecută când ai venit beat acasă«.

Exemplul rău al părinților nimicește toate învățăturile bune, ne leagă mâinile în creșterea copiilor, făcându-i totodată pe aceștia să urmeze pilda cea rea a părinților.

Pilda cea rea.

Un preot prea la modă cu lumea cea »modernă«, fu chemat la un tânăr grav bolnav, care se ruinase trupește și sufletește prin traiul său ușuratec. »Cum ai ajuns în halul acesta?« îl întrebă preotul. Tânărul îi răspunde: »Să fiu sincer și D-ta porți vina la aceasta...«

»Cum se poate?« zise preotul indignat, »oare n-ai auzit în predicile mele numai lucruri bune?«

»Adevărat«, răspunde tânărul, »dar eu Te-am văzut pe D-ta odată mergând la teatru și de aici încolo începusem a-l cerceta și eu cât de des. Dar nu m'am mulțumit cu atât, ci mă simțeam atras din ce în ce mai mult și spre alte locuri de petrecere mult mai josnice. Așa am căzut tot mai mult în mocirlă și păcat«.

Atunci simți preotul cât de adevărate sunt cuvintele ap. Pavel: »feriți-vă de orice înfățișare a răului« (1 Tesal. 5; 22).

(Luată din Pildele P. S. S. episcopului Grigorie d. Arad).

Unde și când să se țină adunările Oastei Domnului?

În răspunsul acestei întrebări, voi pleca dela o întâmplare. Într'un sat vecin auzisem că se țin — ca pe tot locul — șezători de iarnă, de câte 2—3 ori pe săptămână. Având acolo un prieten, un om din popor, cu înclinări spre Oastea Domnului, l'am însărcinat să-mi aducă raport despre cum decurg aceste șezători?

»M'am îngrozit, părinte, despre cecece am văzut pe acolo — îmi spunea trimisul... Șezătorile de azi nu mai sunt șezători... între flăcăi și fete se spuneau cele mai urâte glume și vorbe... a început apoi a curge gârlă rachiu și joc cu strigăte urâte și murdare... pe la miezul nopții a început a se stinge lumina... n'am mai putut sta, părinte sfinte... diavolul hălăduie azi prin lume«...

Ei, și ce vreau să spun cu acest lucru dureros? Vreau să spun, că aici vine rostul Oastei Domnului cu adunările ei. În serile lungi de iarnă, în sărbători, și de câteori are timp liber, omul caută o întâlnire, o petrecere, o ședere la »minciuni« cu alții. Iar diavolul, mișelul, a alergat aici în galop și a deschis pentru acest lucru cârciumele, șezătorile, și alte lucruri slabe, pe unde are seceriș bogat.

Oastea Domnului trebuie să arate oamenilor, că își pot petrece și în cele duhovnicești... Să le arate că și în petrecerile cele duhovnicești sunt bucurii atât de mari, încât ai sta nopți întregi gustând din ele.

Spre acest scop, Oastea Domnului se va coborâ în mijlocul răului. Să n'asteptăm ca oamenii să vie la noi, ci noi să ne coborâm la ei și să-i scoatem din pierzare.

Să luăm cazul cu șezătoarea din satul N. N. De sigur, dacă în preajma șezătoarei era o casă în care ostașii Domnului țineau și ei »șezătoare« cu cântări duhovnicești și petrecere duhovnicească, — secerișul diavolului ar fi fost primejdii.

Am aflat însă cu mâhnire că în satul respectiv erau doi preoți, unul ortodox și celalalt unit (gr.-catolic). Au multe frecări confesionale între olaltă, dar într'un punct sunt de perfectă înțelegere: Oastea Domnului e o mișcare »primejdioasă« și trebuie oprită la marginea satului. (Firește, șezătoarea cu secerișul diavolului nu era nici o »primejdie«; când păstorii dorm și lupul joacă prin staulul oilor, asta nu-i nici o »primejdie«).

Marele nostru învățat, N. Iorga, a spus odată o învinuire grea: că noi »am încuiat pe Dumnezeu în biserică« (În foaia »Neamul Românesc pentru popor«). De sigur, învinuirea nu are temei. Biserica noastră a fost și este o fântână de »apă vie« în mijlocul satului; fântâna Dumnezeirii cea plină cu darurile mântuirii sufletești.

Numai cât, tocmai aici rămâne parcă un picur de învinuire. Cei apucați în căile pierzării nu vin la fântână, nici nu vreau să audă de fântână, — și atunci trebuie să meargă fântâna și apa la ei.

Mi-aduc aici aminte de un caz care a contribuit și el la înfiriparea Oastei Domnului. În parohia mea, la țară, aveam un parohian prins cu totul în patima beției și ticăloșiei. Era veșnic clientul cârciumei și fărâdelegilor și orice nădejde de salvarea lui, părea perdată, pentru că de biserică nici nu voia să audă. S'a întâmplat însă că sectarii s'au așezat cu adunarea lor într'o casă de lângă cârciumă și ce s'a întâmplat, ce nu s'a întâmplat, l'au prins pe cel căzut în mreaja lor și l'au scos din patima beției. Și pe urmă ce s'a întâmplat? Omul eșit odată din iadul cârciumei, și-a revenit în fire și s'a întors iar la biserică, părăsându-i pe sectarii.

De câteori îl vedeam la biserică, părea că se răstoarnă biserică pe mine, de rușinea că sectarii îmi scoaseră o oaie din pierzare. Eu nu-mi putusem salva oaia cea perdată pentru că o așteptam să vie la biserică, dar sectarii se coborâseră la ea. Asta nu se mai poate — mi-am zis eu — trebuie să ne coborâm și noi cu biserică acolo unde pescuește diavolul. Gândul acesta m'a perzecat ani de zile până ce am înfiripat Oastea Domnului.

Vom spune deci că oriunde diavolul și-a dunat o biserică și un altar (cârciume, șezători, etc), Oastea Domnului se va așeza alături, și cu adunările și petrecerile ei duhovnicești, va tulbura lucrul diavolului. Oriunde se află o cârciumă care face ravagii mari, Oastea Domnului se va așeza pe alături și va tulbura lucrul iadului. Oriunde se fac »șezători« cu seceriș bogat pentru diavolul, Oastea Domnului se va așeza pe alături cu »șezătorile« ei, căutând să tulbure lucrarea Ispitorului.

În rezumat, vom spune deci, că adunările Oastei Domnului, au o mare însemnătate, atât pentru ostași, cât și pentru alții. În aceste adunări, ostașii află o nebănuită bucurie și întărire duhovnicească. Eu însumi, care făcusem aceste adunări numai în teorie, la foaie, am rămas uimit când am gustat din dulceața lor. Dacă e ceva ce mă doare stând aici în sanatoriul din Geoagiu, e tocmai că nu pot fi în mijlocul iubiților mei frați ostași dela Sibiu, cu cari îmi petrecem nopțile.

Adunările Oastei sunt o cerință sufletească. Adunarea nu se face din datorie, ci din dragoste și plăcere. Mulți din cei ce nu cunosc duhul și dulceața acestor adunări, se tem de ele și șoptesc în stânga că sunt »primejdioase«. Sunt atâția și atâția cari după sf. Liturgie și Vecernie, mai bucuroși ar vedea poporul strângându-se pe la cele câr-

ciume și șezători și »minciuni« decât să-l vadă strâns mai departe lângă cuvântul lui Dumnezeu.

Un suflet care l-a aflat pe Domnul, vrea să-și petreacă în Domnul toată ziua Duminicii, toată ziua sărbătorilor și toată vremea ce o are liberă, — și doar această dorință nu poate fi o »primejdie«. Poate însă veni primejdia când cel însetat nu e adăpat și nu e lăsat să se adape.

Cunosc un caz când un frate preot, speriat de »primejdia« adunărilor Oastei, a oprit orice adunare în afară de Liturgie și Vecernie. Știți care a fost urmarea? Oastea s'a spart și rândurile sectarilor s'au îngroșat.

Vom spune deci că adunările Oastei nu sunt legate de timp și loc. Se vor ținea decâteori suflă vântul cel cecresc și oriunde e prilej de pescuire sufletească și de tulburare a lucrului diavolului.

Un ostaș îmi spunea că a văzut o mică adunare cu privilegiul unui seceriș de holdă, la munte. Din femeile cari secerau, s'au ales ostașele Domnului și au început a seceră cântând cântări creștinești de ale Oastei Domnului. Când secerișul a fost gata, una din ele a ținut o mică vorbire despre ziua secerișului de apoi, când se alege neghina din grâu, dela Mateiu 13, 30. Ce lucru frumos!

Practica a arătat că Oastea Domnului are lipsă de 2 feluri de adunări: adunări pentru întărirea și pregătirea sufletească a noastră a ostașilor și adunări pentru întărirea și pescuirea altora. Adunările pentru întărirea noastră se țin de

regulă seara, peste săptămâna, în casa unui ostaș, la școală, sau în alt loc. La aceste adunări de regulă, vin însă și alții; astfel ele pot deveni adunări de pescuire sufletească mutându-se ici și colo pe unde pescuește diavolul. În aceste adunări, ostașii fac »deprindere«, învață cântări religioase, citesc în Biblie și cărți religioase, țin cuvântări și își petrec în cele sufletești.

Dumineca se va ține apoi adunarea cea mare, la care participă și alții. Această adunare se ține, după împrejurări, fie la biserică, fie la școală sau alt loc potrivit. La biserică, timpul potrivit e după Vecernie. De sigur e de dorit ca măcar în fruntea acestei adunări — întrucât la celelalte nu are timp — să fie preotul. Fiind preotul în fruntea ei, e o dovadă deplină că mișcarea Oastei Domnului este strâns legată de biserică și lucră în cadrele Bisericii lui Hristos.

Țin să spun că pentru aceste adunări, ostașii Domnului trebuie să fie bine pregătiți. Să aibă un program înainte staverit, de cântări, vorbiri, cetiri, declamări, etc.

Urmează în sfârșit adunările de pescuire sufletească, despre cari am vorbit mai înainte. Aceste se vor ține după împrejurări. Despre adunările de esire prin alte sate, am vorbit într'alt loc. Țin să spun aici că și aceste adunări trebuie să fie bine pregătite.

De încheiere vom spune deci, că adunările Oastei Domnului au cea mai mare însemnătate și ele trebuie ținute pe tot locul.

(Luată din cartea cu Oastea Domnului, ediția a 4-a, ce se află acum sub tipar).

S'avem milă de orfani.

*Ia te uită frățioare
La micuții copilași,
Par'că-s niște floricele
Ca și dragii îngerași!*

*Ce păcat însă că astăzi
Mulți creștini nu prețuesc
Aceste mărețe daruri
Dela Tatăl Cel cecresc.*

*De aceea 'n lumea asta
Se află atâți orfani
Care duc lipsă de pâne,
De hăinuțe și de bani.*

*Mor de foame în suspinuri
Vai, săracii mititei!
Și lumea îi ocolește
Negândindu-se la ei.*

*Uite, oameni cu avere,
Cheltuesc pentru tutun,
Alții dau pe băutură,
Pe pudră și pe parfum.*

*N-au de unde să ajute,
O văduvă, un orfan,
Însă au de cheltuială
Pentru diavolul viclean.*

*Ah! Ce hoț este satana
Și cât de rău i-a mințit!
Ei nu văd că lângă dânșii
Stă un suflet năcăjit.*

*Voi bogați, fie-vă milă
De orfani și de săraci;
Lăsați diavolul să plece
Fără nici un leu în saci.*

I. Tudusciuc, inv.ostaș al Domnului, Brăhăsoaia—Vaslui.

In Oaste au mai intrat:

Din Purcăreni (jud. Brașov): Ioan Ceponi.

Din Pleșești (j. Râmnicu-Săr.): Stefana Grigori, P. Costachi și Iordache Dogariu.

Din Morțun (j. Roman): Sevastian Mereuță.

Din Șugag (j. Alba) d. învățator Ioan Ciuchendea.

Din Bozia (j. Fălciu): Stefan Marin zis Nicodin, soția Maria și copii Elena, Savin și Gh. D. Todăilă.

Din Risipiți (jud. Râmnic-Săr.): Nica C. Burghilea și Badiu Bolteanu.

Din Topile (j. Baia): Ion Gh. Gâmbuță. — Din Turcenii de jos (j. Gorj): Const. D. Catrinescu și soția sa Ana. — Din Țelina (jud. Alba): Valentin Jurj.

Iisus vede înlăuntrul nostru, ÎN INIMĂ ȘI ÎN SUFLET, ca într'un scrin de sticlă...

Când Zacheiu, păcătosul vameș, s'a dus în calea lui Iisus, ca să-l vadă, Iisus, fără a-l mai fi văzut vreodată pe acela, a cetit în inima lui ca într'un scrin de sticlă, gândul bun, încolțit dintr'o credință curată, de a se da cu totul Domnului și facerii de bine, — și răsplătind această hotărâre bună a lui, l-a chemat să se pogoare din dud, că »în casa lui i se cade azi să fie«, pentru a se săvârși »spășenia« casei aceleia...

— Când Natanail, care aștepta pe Mesia, chemat de Filip cu: »Vino și vezi!« s'a apropiat de Iisus, pe care nu-l mai văzuse, Iisus îndată i-a spus: »Iată adevărat Izraillean întru care fățarie nu este!...« căci cetise în sufletul și în inima lui, ca într'o carte deschisă și i le văzuse curate și drepte, — încât s'a mirat Natanail, că de unde îl știe pe el.

— Samarinenței i-a spus, la puțul lui Iacob, tot trecutul ei și starea ei de azi, — de s'a minunat aceea și și s'a dus spunând la toți: Iată om, care mi-a spus mie toată viața mea...

— Sutașului (care era Căpitan roman) deși era păgân, pentru credința umilită și caldă, pe care a cetit'o în sufletul lui, — i-a tămăduit fiul, fără macar să-l fi văzut pe acela, ci numai cu cuvântul trimis lui din depărtare!...

— Când în Capernaum i s'a adus slăbănogul și s'a coborât prin coperiș în casa unde învăța, cetind în inima lui marea lui credință, — și nu numai a lui, ci și a celor patru cari l'au adus pe el pe umerii lor cu patul, — a cetit și vina neputinței lui, care erau păcatele lui... Ci pentru întoarcerea lui la pocăință și pentru adâncă lui credință, i-a dat aci îndată răsplata, întâi înlăturând *pricina* boalei lui, când i-a zis: »Iartă-ți-se ție păcatele tale... Și când fariseii ce erau în casă

au spus numai în gândul lor, că: Ce vorbește omul acesta? cum poate el ierta păcatele, pe cari numai Dumnezeu le poate șterge? — Iisus a cetit îndată gândurile acestea din inimile lor și le-a zis: De ce *gândiți* așa întru voi... Că ce este mai ușor, a *zice*: »iartă-ți-se ție păcatele«, sau a-i zice: »Ridică-te, ia-ți patul tău și umblă!«, și și-a adevărit puterea lui Dzeiască de-a vedea gândurile, de a putea ierta păcatele, prin minunea că l-a vindecat aci pe loc, fără leacuri, fără atingere macar de el, ci numai cu cuvântul, — care nu era cuvânt omenesc ci *poruncă a lui Dumnezeu!*...

Suntem în marele și sfântul Post. Cuvântul Domnului ne chiamă, mai strigător ca altădată, la *pocăință!*

Intoarce-ți, creștine, ochii spre lăuntru tău, pe carele, întru oameni, tu singur îl poți vedea până în adânc, cât e de curat sau cât e de murdărit de păcate... Și adu-ți aminte, că afară de tine, mai este un ochiu care vede în acel lăuntru al inimii și sufletului, ca într'un scrin de sticlă, precum a văzut în inima lui Zacheiu, a Sutașului, a Samarinenței, alui Natanail, a Slăbănogului și purtătorilor lui, — acela e ochiul Domnului Iisus!... El vede dacă pocăința ta e deplină sau pe jumătate sau numai o fățarie, și-ți va răsplăti ție — *după vrednicia pocăinței tale!*

El a dovedit că celor cari cu credință adevărată, cu suflet curat și pocăit, s'au apropiat de El, nu le-a trecut nici odioară cu vederea rugămintea lor, ci răsplătit bogată aci pe loc le-a dăruit!...

Ține și tu minte acest lucru. Spală-ți sufletul tău de păcate în acest mare și sfânt Post, și apropie-te de Domnul, ca să-ți dea și ție răsplata lui cea dulce și mare!...

toare« punând problema cea mare a sufletului și isbutind, cu ajutorul Domnului, să facă o frământare de adânc în ascultători. Tot atunci fr. Marin Țăranu (de la Asociația Patriarhul Miron) a vorbit despre »împărăția lui Dumnezeu«, interesând prin pilduire aleasă pe frații adunați.

În adunările trecute (de la »Oaste«) fr. Opreșan a încheiat seria predicilor despre Vrajmașul nostru, arătând armele cu care l-a biruit Mântuitorul: Pregătirea cu post și rugăciune (Matei 4, 1—2); ascultarea de Dumnezeu (Ioan 4, 34 și 17, 4); cu ajutorul duhului Sfânt (Luca 4, 1); prin viața curată, fără de păcat (Ioan 8, 46); printr'o viață trăită pentru Dumnezeu și pentru oameni (nu pentru sine); prin rugăciune permanentă, prin luptă clipă de clipă.

Purtătorul nostru de cuvânt a arătat cum, macar că dușmanul a fost biruit pe Golgota (unde a pierdut stăpânirea asupra omenirii în general) a fost îngăduit să lupte și cu fiecare suflet în parte. Soarta luptei acesteia e în mâinile omului, căci se dă pe câmpul voinții lui. Și atarnă de aliatul ce-și ia sufletul în acest războiu: pe Iisus ori pe Satan. Creștinul aliat cu Domnul bate definitiv pe Satan. Și cerul se bucură, iar iadul se cutremură!

S'au mai arătat unele însușiri ale lui Satan: plăcerea de a prinde fir de vorbă cu omul; atacul numai contra celor bine credincioși; ascunderea lui Satan sub haina oamenilor (Faptele Apostolilor 13, 11); o experiență îndelungată în meșteșugul ispitirii; o răbdare extraordinară pentru a câștiga un suflet.

S'a arătat deasemenea și slăbiciunile lui Satan: El e un vrăjmaș *bătut*, n'are putere, e fricos în fața crucii de pe Golgota și nu știe totul (mai ales în ce privește viitorul). O mângăere cu totul deosebită găsim în I Cor. 10—13. Diavolul nu poate ispiți peste puterile noastre! Dar și o durere mare trebuie să mărturisim: creștinii de azi, *drăcuind*, dau pe semenii lor lui Satan, în loc să asculte porunca Bisericii »și noi unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm«.

La toate adunările se cântă și se fac comunicări.

Dumineca, ostașii merg dimineața la sfânta liturghie, după prânz cercetează suferința omenească (spitale și săraci), iar seara se adună la Biserica Zlătari (la părintele Chiricuță) unde se face organizarea lucrării de ajutorință a semenilor!

P. S. Pentru fratele din Dorohoi care s'a adresat nouă să-l lămurim cu privire la *icoane*, nu-i putem da mai bună îndreptare decât aceia publicată în raportul nostru Nr. 26 din »Oastea Domnului« de la 27 Iulie 1930. Dacă dorește mai mult de cât ce s'a spus acolo, îl rugăm să-și precizeze îndoelile. Pentru completare, se poate citi bucată »Icoane« din Fântâna darurilor Nr. 1—931 a fratelui Al. Lascarov-Moldovanu.

Secretarul Oastei.

Din Săcel.

Subscrisul ostaș rugând pe fratele Simion Bogdan din Rod, să vie într'o zi la noi în Săcel, să stăruim printre credincioși în folosul Oastei Domnului, că aci lucrul abia e cunoscut, — fratele Bogdan a venit pe ziua de 1 Martie însoțit de 3 ostașe și un tinăr iubitor de oaste, anume: Ana Oprean cu fiul său Aurel, Dochia Simion și Ana Tănase din Poiana. Fratele oaspe și-a cerut voie dela părintele Aron Flucuş, care i-a dat voie, să vorbească, după terminarea sfintei slujbe. Și a vorbit despre Natanail care a aflat pe Domnul bucurându-se; despre zilele omului perdute fără Dzeu, și despre rostul oastei și bucuriile sufletești pe care le simte un ostaș deplin închinat Domnului. A arătat rătăcirea sectanților. Credincioșii au rămas foarte mulțumiți de cele auzite. Apoi oaspeții au venit la mine, care i-am primit cu dragoste creștinească la masă, unde am cântat cântări religioase și după masă am mai făcut rugăciuni. Apoi dragii oaspeți au plecat, fiind rugați să mai vină pe la noi. — Răsplătește Doamne oste-neala celor ce aleargă pentru Numele Tău...

Ostaș Achim Oprinescu,
Săcel.

Din Călărași

— la Dăbuleni.

Duminecă 22 Februarie. Noi ostașii Domnului din com. Călărași (j. Dolj), ne-am dus la frații ostași din com. Dăbuleni (j. Romanaji). — Am mers împreună la sfânta biserică, unde era și adunarea cercului Pastoral al Preoților. Am luat masa la fratele Crăciun. După masă în școală la conferința Preoților și Învățătorilor. — Multe lucruri bune s'au rostit și s'au hotărât în acea adunare.

Din P.-Neamț.

La 15 Febr. am avut a treia adunare religioasă în »Casa Națională« din P.-Neamț, sub conducerea Părintelui Mătasă și Păr. Barș. Serbarea s'a început la oara 3 după masă.

Corul a cântat la deschidere: *Slavă Tatălui*, etc. Păr. Mătasă a cetit *Cap. 7 din Ev. lui Matei*; — Dra Apostolachi a spus o poezie »Iisus Mântuitorul«; — Corul: »Cu noi este Dzeu«; — o altă soră a recitat: »Sfânta Troiță«; — Păr. Mătasă a ținut un cuvânt despre suflet; — Corul: »Unule Născut«; — altă soră poezia »Mama«; — două surori au recitat din cartea cu Oastea; — Păr. Mătasă a cetit câteva istorioare din foaia »Oastea Domnului«; — Corul cântă: »Cine bate, cine ești?«; — Dl avocat N. Șoarec ține un cuvânt făcând asemănare între viața furnicilor și a omului; — o soră recitează: »Iarna«; Corul: »Apărătoare Doamnă«.

Părintele Mătasă a încheiat cu un cuvânt de mulțumire sufletească, văzându-se încunjurat de o mulțime așa de mare de popor; aduce mulțumire Păr. Barș pentru munca ce a depus

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 48).

Adunările noastre sporesc în darul Duhului Sfânt. La una din ședințele trecute am avut bucuria mărturisirii unui frate student (teolog) care, urmărind lucrarea noastră, și simțindu-se bine lângă »această vatră caldă a ortodoxiei«, cum a spus el, a declarat că întră cu mare bucurie în »Oastea Domnului«. Ne-au cercetat și doi frați preoți tineri (teologi) din Eparhia R. Vâlcea, arătând bucuria sf.-lor pentru clipele ce au petrecut între noi.

Joia seara continuăm adunările cu *școala biblică*. În cea din urmă Joi, fr. Opreșan a fixat *decalogul vorbirii lui Iisus pe drumul calvarului*, adâncind următoarele zece »te-

legrame« ale cerului către pă-mânt: »Pe cine căutați?« (Ioan 18, 4); »bagă-ți sabia în teacă« (Ioan 18, 11); »Intreabă pe cei ce m'au auzit« (Ioan 18, 20—21); »de-am vorbit bine de ce mă bați?« (Ioan 18, 23); »Împărăția mea nu vine din lumea asta« (Ioan 18, 36); »N'ai avea nici o putere de nu ți-ar fi fost dată de sus« (Ioan 19, 11); Fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine« (Luca 23, 27); »Tată iartă-i că nu știu ce fac« (Luca 23, 34); »Femeie iată fiul tău, (ucenice) iată mama ta« (Ioan 19, 26—27); »Săvârșitu-s'a« (Ioan 19, 30).

Lunia seara facem adunări la Căminul cultural al Bisericii Căramidarii de Jos (la părintele G. Păunescu). Lunia trecută fr. Opreșan a grăit acolo despre »Judecata vii-

formând un foarte frumos cor din tineri frați și surori din oraș. — Tot așa de frumoasă și cu bogat program a fost adunarea noastră de aici la 1 Februarie.

Păr. Mătasă a vestit o mare bucurie, căci cât de curând vom avea în mijlocul nostru pe Prea Sf. Sa Archimandrit Iuliu Scriban din București! Dzeu să-i ajute să vină, noi îl așteptăm cu dragoste sufletească, pentru a ne putea încuraja la lucrul Domnului!

Dzeu să trimeată sănătate tuturor acelor ce ne încurajază la lucrul Domnului!

C. Th. Măndru, ostaș.

In propoveduire.

Subscrișii ostași am plecat pe ziua de 30 Ianuarie prin mai multe sate și comune din jud. Tecuci, Putna și Râmnicul-Sărat, pentru a mai cerceta pe frați și a mai desface și ceva cărți folositoare pentru suflet. Pe unde ajungeam și era Duminecă, luam parte la sfânta slujbă. Dar de plâns ne era inima, văzând că, în multe locuri, în sf. biserică nu era lume la slujbă de loc, ori aproape de loc... Întrebând pe preoți de ce nu sunt oameni la biserică?, ne spuneau că oamenii — *țin călindarul vechi!* De aceia nu vin la biserică. (Că așa-i învăță și niște călugări streini). Tot așa și în ziua de 2 Februarie («Întâmpinarea Domnului») și colo și dincolo nimeni la sfânta biserică. Întrebând pe oameni, de ce nu vin la biserică?, spuneau că noi ceialalți ne-am »catolnicit« cu toții, de când ne-am schimbat călindarul, de aceea ei nu vin la biserică după noul calendar. (Sunt tocmai vorbele pe cari le-am găsit în scrisoarea unui astfel de călugăr dela Muntele Athos, către o femeie din Ardeal). Dar pe acolo, pe unde sunt »Ostașii Domnului«, sfânta biserică e plină de lume! Se vede și din asta, ce lucru bun e Oastea Domnului în zilele noastre. Ea este întărirea bisericii și adunarea oilor rătăcite la staulul Domnului.

Am ajuns în orașul Focșani. Ne-am dus în oborul de vite; am început să umblăm printre oameni, căci erau foarte mulți, le întindeam câte-o carte să ia. Dar, și-ai găsit'o, nimeni nu lua. Spuneau că n'au parale, că n'au vândut porcul sau vita, ori că n'au timp de citit. Atunci ne-am așezat lângă un foc, că era tare frig, și am început să cântăm cântece de ale noastre ca: »Pilda cu cele 10 fecioare«, »O, ce valuri de 'ndurare« și altele. Și au început a se aduna oamenii pe lângă noi, și spuneau să mai cântăm că tare-s frumoase. Și au început să iee cărți. Îndată am vândut de câteva sute de Lei.

Am plecat spre Cărligele din jud. Râmnicul Sărat; am tras la fratele Matiescu Pictor, s'au adunat frații, având mare bucurie că ne-au văzut; am stat până noaptea târziu în cântări, vorbiri și cercetarea sf. Scripturi. — Ne-am dus

spre Cotești, îmbiind cărți, dar nimeni nu lua; am înopțat și ne rugam să ne primească în gazdă, dar nimeni nu vrea să ne primească.

Așa ne-am dus încă vre-o 3 kilometri în munți la o mănăstire și am mers acolo la stărița, căci era mănăstire de maici, am luat parte la slujbă.

A doua zi am plecat spre Urechești, am început să îmbiem cărți, nimeni nu lua, deși erau podgoreni avuți, dar spuneau că n'au bani, n'au dat vinul. Am înopțat, nu vrea să ne găzduiască nimenea, până într'un târziu a dat bunul Dumnezeu să ne primească un om. — Se vede că oamenii neștiind ce-s ostașii, îi socot sectari și de aceea nu-i primesc. Dar va ajuta Dzeu să se lumineze și atunci altfel ne vor primi.

Domnul cu noi toți.

P. S. Sârghi, C. Șt. Iftime,
com. Corod—Tecuci.

Din Buteni (j. Arad).

— O zi de mult dorită. —

În ziua de 1 Martie Oastea Domnului din comuna noastră, a avut mare bucurie, căci noul ales de protopop al tractului Buteni și misionar Eparhial al Episcopiei Aradului, Sf. Sa Ștefan Lungu, a primit a fi președinte al Oastei Domnului din Buteni.

Adunați fiind în număr mare credincioșii și dornicii după cuvântul lui Dumnezeu cam vre'o 200 de bărbați și femei, în sala de adunări a Oastei, părintele protopop, a salutat în numele Domnului pe iubii lui ascultători. A rostit rugăciunea de deschidere, apoi s'a cântat »Ușile pocăinței«.

O prea frumoasă predică despre Sf. botez, combatând prin vorbe temeinice pe contrarii bisericii noastre. S'au mai cântat alte cântări apoi ni-a tâlcuit despre Sf. Tradiție, zicând că nime nu poate înțelege Sf. Scriptură de nu va ceti și Sf. Tradiție. S'au mai declamat poezii religioase printre cari una tare plăcută spusă de fetița Florița Hătag, din cl. 4, și adunarea s'a încheiat spre marea mulțămire sufletească a tot poporul.

Vestitor.

În Oaste au mai intrat:

Din Telciu (j. Năsăud): Rodovica Tămăiașă și George Tămăiașă.

Din Șaroșul: Ioan Rus și Ileana Roman și Ana Sibian.

Din București: Ioan Banea (de fel din com. Mोजना j. Târn.-mare).

Din Mileanca (j. Dorohoi): Dtru Gh. Răileanu, Gh. V. Mocanu, Gh. Grigoraș zis Aman, Const. Th. Răileanu, Gh. Gh. Răileanu și Ion Dumitru Todur.

Din Săsciori (jud. Alba): Petru Nan I. Ion, Nic. Miclăuș june, Maxina Cernat I. Ignat. — Din Măgi-rești (Bacău): Toader T. Cernat.

Din Gura Sărății (jud. Buzău): Gheorghe Băcioi, comerciant.

Din Sebeș (Alba): Ana Negrea, Salomia Săliștean și Rafila Brânză (prin zelul ostașului Ion P. Moga).

Aș vrea să-ți fiu ostaș.

*Mărit stăpân al lumii!
Ce regilor ești rege,
Primește și-al meu suflet
Ostaș în sfânta-ți lege.*

*Pierdut am fost în valul
Nemernic de ateu,
Dar azi convins, la Tine
Mă 'ntorc, la Dumnezeu!*

*Și 'n fața ta genunchii
I-aplec cu umilință,
Primește-mă, Stăpâne,
Căci vin cu pocăință.*

*O, iartă-mă Hristoase!
Am fost în rătăcire,
Ca fiul dat pierzării,
Dar viu la mântuire.*

*O binecuvântare
Trimite peste mine,
Și dă-mi tărie, Doamne,
Să Te slujesc pe Tine.*

*Cu zel și pietate
Să-ți apăr vreau lăcașul,
Primește-mă, o, Rege,
Să-ți fiu și eu ostașul.*

Silvius Tr. Lazăr, Peștera.

Sfințire de steag. Ostașii Domnului din Cinteiu (j. Arad)
au la 25 Martie bucurie mare: In această sf. zi își sfințesc Steagul în chip sărbătoresc! — Frații ostași din jur, sunt poștiți a lua parte! Ii primește și le dă îndrumări fratele Ioan Dudaș din drum.

Din Gruni.

La 21 Febr. am avut frumoasă petrecere sufletească în comuna Gruni (jud. Bănat), adunându-ne mai mulți ostași din comunele vecine, Susani, Belinți, ș. a. Cucernicul preot al locului a rostit o predică bună despre dreapta credință și despre rătăcirea sectarilor; a vorbit apoi sora ostașe Terezia Ciurescu din Belinți, care a fost baptistă, dar aflând de Oastea Domnului și mai plăcându-i Duhul curat și pașnic din această atât de creștinească mișcare, s'a întors bucuroasă aci, și azi e o propoveduitoare pentru Oaste și împotriva rătăcirii sectare, a cărei val o luase pe o vreme și pe dânsa. — Vestea bună a Oastei prinde încet-încet și pe aici.

Miron Barbori,
cantor-ostaș, Susani.

Din Rădăuți (j. Dorohoi).

Vineri la 13 Febr. s'au început la biserică »Sf. Nicolae« din Rădăuți (Dorohoi) adunări evlavioase, la cari iau parte și ostașii, — dar vin și sectanții. S'a început o frumoasă și adânc înțelegătoare tâlcuire a multor părți din sf. Scriptură, pe cari părți sectarii le înțeleg greșit, sau după lămuririle lui Rutherford și a altor rătăciți batjocoritori ai sfintei noastre biserici. Cei ce ascultă tâlcuirile dela biserică noastră, sunt feriți de rătăcire. Dar, durere, aud că nu-s păziți cei ce nu se gândesc nimic, ci numai o rup așa razna peste hotarele sfintei Scripturi, după gura câte unui sfătos rătăcit. — Sănătoasa pornire dela biserică Sf-tul Nicolae de aici, să se urmeze cu stăruință, și turma va fi bine păzită de lupii sufletești. *Un ostaș.*

Părintele Chiricuță, în propagandă la Ploești.

Ploești la 27 Febr. 1931.

Veste plăcută vă trimitem, din săptămâna întâia a sfântului Post. La Biserica Catedrală »Sfântul Ioan« de aici, s'au făcut slujbele prescise și dimineața și seara. Mulți credincioși dintre cei cari au avut dragoste de Iisus, au alergat la izvorul nesecat al mântuirii sufletești: la sf. biserică, unde

seara se țineau predici de către preoții cei mai zeoși, printre cari Părintele Nae Vasilescu. Miercuri seara, după ce sfinția sa și-a terminat mângăetarea predică, ne-a împărțit o veste plăcută, că în seara următoare va sosi aici la Catedrală, pentru a predica, Părintele ostaș Toma Chiricuță, dela Biserica Zlătari din București. Tot poporul a fost vioios de această veste.

În seara de Joi 26 Februarie s'a adunat popor mult de tot, printre care și subscrișii și fratele ostaș Nic. Cristea. După ce s'a făcut sfânta slujbă, iubitul oaspe și-a făcut rugăciunea ca D-zeu să-i ajute să poată tâlcui cât mai luminat evanghelia dela Ioan, care arată cari au fost cei dintâi ucenici ai Domnului. Filip a cunoscut pe Mesia și i-a spus și lui Natanail, de a venit și el și au văzut pe Domnul... A fost o predică mult grăitoare, mulțimea credincioșilor o asculta așa, că nu se auzea nici o șoaptă. Toată lumea avea privirea la Sfinția sa, ca să nu-i scape vrun cuvânt neprins... — Suntem fericiți toți frați »Ostași«, că milostivul Dumnezeu a dat Oastei un tâlcuitor ca părintele Chiricuță! Venirea dsale aci, a netezit mult căile Oastei Domnului. Iar nouă ostașilor D-zeu să ne ajute să fim de folos acestor conducători ai noștri, după cum fiecare oștean e de ajutor comandanților săi. — Amin.

Domnul să ne păzească.

V. Hânc, ostaș,
Ploești.

Din Păucea.

În ziua de 1 Martie am avut în Păucea (j. Tr.-mică), o petrecere sufletească îmbucurătoare. Au venit ostașii Domnului și ostașele din comuna Curciu, și a venit ostașul Ioan Morari din com. Șaroșul-săs. Am luat parte la sf. slujbă în biserică, apoi ne-am adunat la subscrișul în casă, unde foarte frumos a predicat ostașul Ioan Morari din Psalmul 45 și din epistola lui Pavel către Corințeni. Casa era așa de plină de oameni, bărbați și femei, încât abia au încăput și până după după amiază la ora 3 ne-am petrecut în cântări și rugăciuni. Amin. **Vasile Fătăcean.**